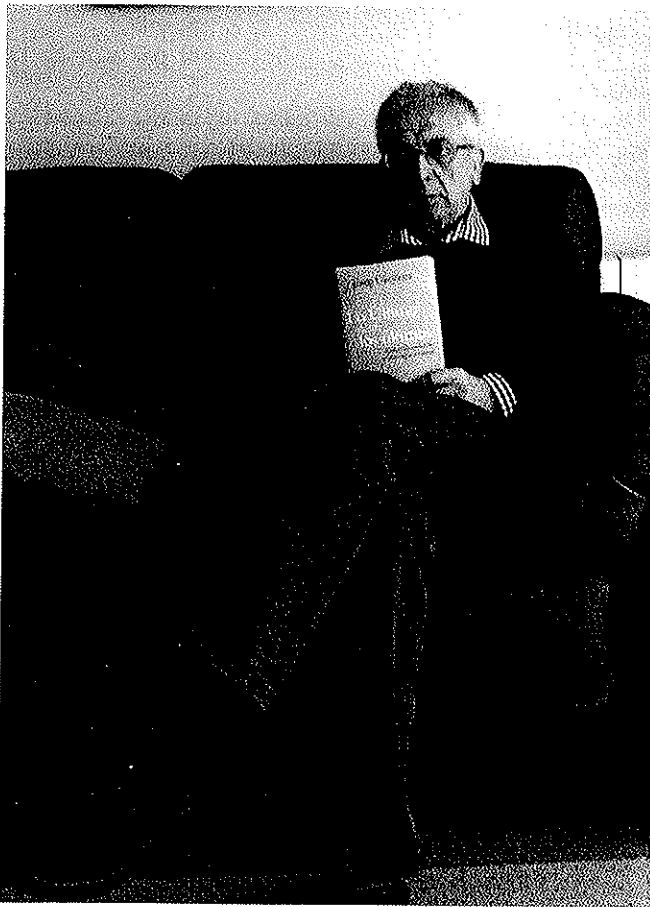

Maca Ramos

Josep Giménez i el seu darrer llibre

Lo Último desde los últimos

Sempre ens alegrem quan tornam a veure un alaiorenc que fa temps que no veïem. És el cas de Josep Giménez, nascut el 1957 al nostre poble. Jesuïta, des de l'any 1978 i capellà des de l'any 1991 (ordenat a Santa Eulàlia, d'Alaior, pel bisbe Francesc Ciuraneta).

Als 18 anys va deixar Alaior per anar a estudiar a Barcelona i després va ingressar a la Companyia de Jesús. Ha estudiat a Barcelona i Frankfurt am Main, on va fer la llicenciatura en teologia. Es va doctorar a Barcelona, amb una tesi sobre la mística de sant Joan de la Creu.

Actualment viu a sant Cugat del Vallès i compagina l'ensenyament de teologia a seminaristes amb les feines pròpies d'un sacerdot. Dues vegades al mes visita els presos per compartir amb ells les seves preocupacions i la paraula de Déu. Explica que no hem de jutjar ningú: així, els presos poden gaudir de persones que els sàpiguen escoltar, sense jutjar, i a la vegada ells poden mostrar la seva feblesa de forma natural, poden plorar i sentir que són estimats.

Moltes de les coses que explica en aquest llibre, les ha apreses estudiant i llegint, però també amb el contacte amb la gent. L'autor diu que ha après tanta escatologia (reflexió sobre les últimes coses, que és el tema del llibre) en

les seves visites a la presó (fent de voluntari penitenciari), com llegint.

I anem per feina. Segur que molts de vosaltres us estareu demanant què vol dir el títol d'aquesta obra, no? *Lo Último desde los últimos*. Idò, "lo Último" fa referència a les darreres coses que hi ha quan s'acaba la vida (la mort, el judici, la resurrecció, el cel, l'infern i el purgatori). I "los últimos" són aquelles persones més pobres, més marginades, més poc estimades, més febles, els que no compten per a res... Només des d'ells i elles es pot parlar creïblement de "lo Último". Aquesta seria la novetat de l'enfocament del llibre.

I també parla de la meta que, segons la fe cristiana, té tot ésser humà i tota la creació mateixa: "un cel nou, una terra nova" (com diu el profeta Isaïes [65,17]) —esperem que millor que el que ja coneixem. L'objectiu és parlar de la finalitat de la vida de la humanitat.

Per tant el llibre pretén parlar de les anomenades "darreries", a partir dels més senzills, és a dir, tracta de les qüestions escatològiques, que a qualsevol de nosaltres ens fan pensar de tant en tant. Què passa quan ens morim? Ara bé, tornam a dir, aquests temes (que tècnicament s'anomenen "escatològics": mort, judici, resurrecció, cel, infern i purgatori) els tracta des dels últims.

En realitat, afirma l'autor, que "últimos" ho som tots, perquè tots som gent ferida i tots tenim ferides de diferents castes: emocionals, fracassos, malalties, etc. Tots esteim "tocats" i en realitat tots formam una unitat.

Només des d'aquesta perspectiva, des de la perspectiva dels "últimos", acostant-nos-hi, pot néixer l'esperança, l'esperança d'un món millor: un cel nou, una terra nova. Esperança universal per a tots i totes

Ara bé, no podem acostar-nos a aquesta gent amb ulls de judici, sinó amb amor, compassió i empatia.

La humilitat és una de les virtuts més importants: és saber que tot el que hem rebut no és nostre, sinó que és un do i els dons són per donar. Hem de donar el que tenim i donar-nos a nosaltres mateixos, no anar tant d'individualistes i de competitius.

En Josep va presentar el llibre a Ciutadella a principis de maig i va fer una xerrada sobre els temes exposats i altres aspectes de la religió i l'espiritualitat. I sobre la seva obra. Sentia que tenia l'obligació d'escriure sobre tot açò i afirma que li ha duit quasi set anys de feina.

Quan li demanam com s'imagina que pot ser el judici final, ell ens deixà bastant tranquils, perquè, al seu entendre, Déu, que és Amor, "jutja" tot "curant" aquestes ferides que tots tenim i que hem esmentat. Amb les seves pròpies paraules acabarem: "Ser jutjats és ser acollits per un Jesús que també està ferit i ve per mostrar-nos les seves pròpies ferides, no amagant-les. Així, ens les cura".

L'amor és realment curatiu i posar-ho en pràctica ens ajuda també a nosaltres mateixos.